

LIN RINA
KUFR Z NEBE

Román ze světa *Kronik prachu*

FRAGMENT

Kufr z nebe

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Lin Rina

Kufr z nebe

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

LIN RINA

A decorative, ornate frame with intricate scrollwork and floral motifs, containing the title text.

KUFR Z NEBE

Román ze světa *Kronik prachu*

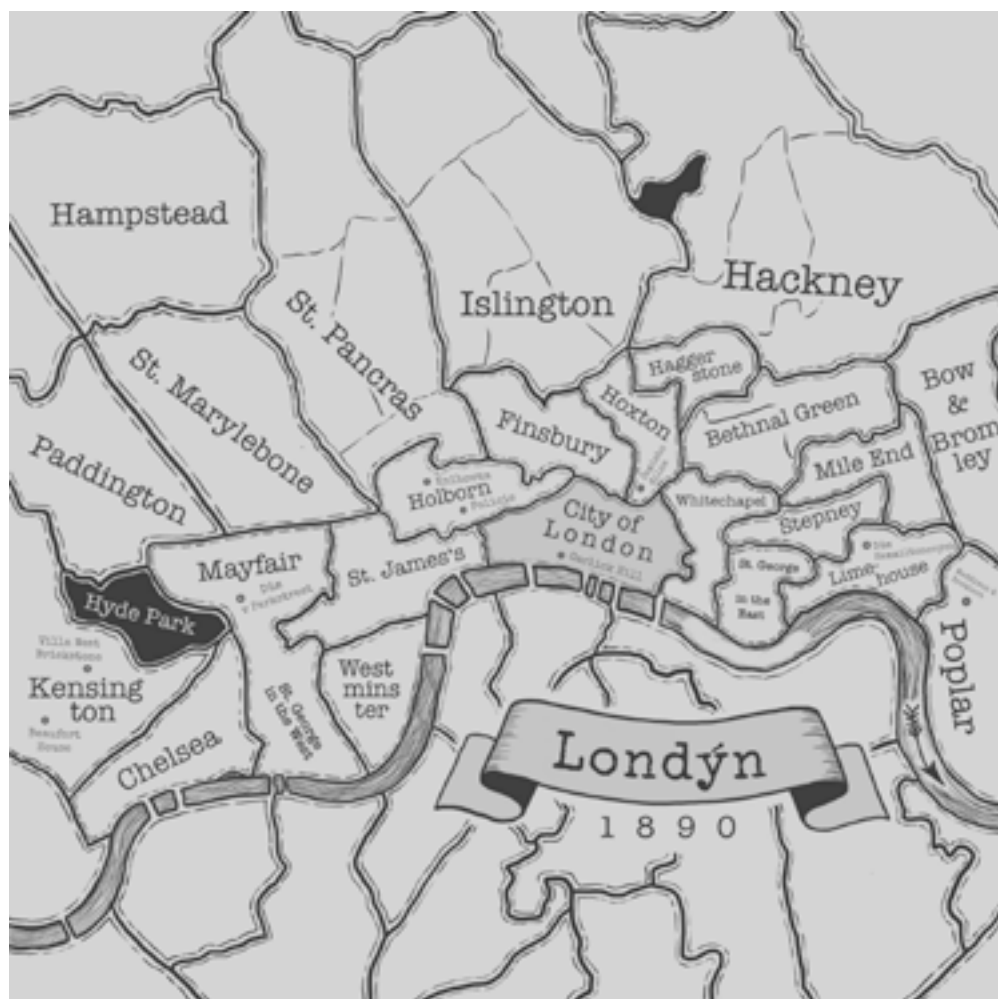
FRAGMENT

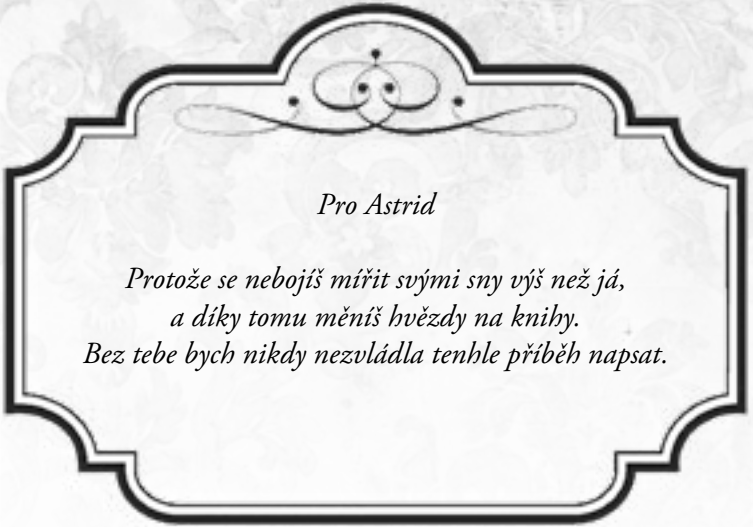

Tato kuha patiri

Pro Astrid

*Protože se nebojíš mířit svými sny výš než já,
a díky tomu měníš hvězdy na knihy.
Bez tebe bych nikdy nezuládla tenhle příběh napsat.*

Milý Jamie,
v příloze ti posílám svou zprávu pro policii, abys k ní mohl připojit svůj pohled na věc. Snažila jsem se držet se pokud možno věcí tak, jak se skutečně udály. Nezastírám, že to nebylo vůbec tak snadné, jak by se mohlo zdát!

Pokud bys na mě tento týden měl chvilku, mohl by ses podívat na můj psací stroj? Něco se v něm zadržává. Nejspíš jsem se při psaní trochu moc rozvášnila.

S pozdravem

Elisa

PŘEDMLUVA PISATELKY

Metropolitní policie nás požádala, abychom sepsali zprávu o veškerých známých skutečnostech týkajících se případu „David Brighton“. A o tom, jak se nám – všetečné studentce a roztržitému mechanikovi – podařilo přijít celé věci na kloub.

Ježto však Jamie kategoricky odmítá, že by měl to, co jsme společně zažili, zvěčnit na papír, spočívá tento úkol na mých bedrech: bedrech Elisy Hemmiltonové, neohrožené laické vyšetřovatelky, zvědavé čmuchalky a lamačky srdcí. *Nepřeháníš to trochu, Liz? **

Přestože bych s chutí ráda tvrdila, že pro mě tento úkol představuje pouze nepříjemnou povinnost, daleko spíše se domnívám, že mi bude až příliš velkým potěšením a Jamie nade mnou jako obvykle bude obracet oči v sloup.

Nabídla jsem mu, že může tuto zprávu alespoň okomentovat ze svého pohledu na věc, a obávám se, že této nabídce bez ostychu využije.

Ať tak či onak, níže následuje má otevřená a upřímná výpověď o událostech, k nimž došlo v průběhu uplynulé zimy, a přísahám, že nevynechám žádné špinavé detaily, a to ani ty ilegální. (Zato ovšem s největší pravděpodobností vynechám nudné technické odbočky kolegy Jamieho. Ty nikoho nezajímají!)

Budiž nám polehčující okolností, že vloupání do přístavku vily West Brickstone nám bylo s retrográdní účinností odpuštěno. A ta záležitost s Vaším palcem, vrchní inspektore Layere, mě upřímně mrzí. Nebylo to úmyslně. Přísahám.

A celkově vzato se zase tolika lidem vlastně nic nestalo. Přínejmenším nikomu, kdo by si to nezasloužil.

Události, ke kterým došlo mezi Vánoce a Novým rokem, byly vskutku velice dobrodružné a možná jsem se vždy nechova-

* Jestli se ti nelíbí, o co se tady snažím, mohl jsi to napsat sám, drahý Jamie.

la dostatečně jako dáma, jak by se ode mě očekávalo. Ale co se stalo, stalo se, a pokud se shodneme na tom, že se tato zpráva nikdy nedostane do rukou mé ctěné mecenášky, slečny Brandon-Weldersonové, ušetříte mi tím opisování přinejmenším dvaceti stran Newmanových kázání jako trest za mou nevychovanost. Za to bych Vám byla nesmírně vděčná. Děkuji.

Vlastnoručně podepsána

Elisa Hemmiltonová

Pátek, 7. listopadu 1890

1

BYL JEDNOU JEDEN KUFR

Celé to začalo onou nanejvýš nepravděpodobnou událostí, kdy z nebe spadl kufr.

Nebyl to jen tak obyčejný kufr, nýbrž kvalitní lodní kufr značky *Drew & Sons*. Model v decentní hnědé barvě s mosazným kováním a zámkem s válcovou vložkou a čtyřmi kolíky.

Kdyby byl onoho deštivého dne dopadl přímo na pouliční dlažbu, nepomohla by ani záruka firmy *Drew & Sons* a kufr by se nárazem roztříštil.

Seběhlo se to však zcela jinak. Kufr propadl skleněnou kupolí Královské univerzitní knihovny, odrazil se od umně vyřezávaného zábradlí ochozu a rozdrtil jeden ze stolů nacházejících se ve veřejné studovně. Navzdory skutečnosti, že tím způsobil značnou škodu ve výši několika set liber, místní sklenář vypotřeboval všechny své zásoby skla a v důsledku dopadajících srážek došlo k poškození části medicínského oddělení knihovny, kufr zůstal v zásadě neporušený.

Poškození utrpěl výhradně vysoce moderní zamykací mechanismus.

Jelikož pro všechny přítomné bylo onoho rána podstatnější zachránit před deštěm knihy, jichž navzdory obrovskému úsilí

padlo za obět deštovým srážkám přesně sto dvacet tři, zůstal kufr ležet na místě, kam dopadl. Teprve když do knihovny před polednem dorazili dva členové Metropolitní police, bylo na čase začít se starat o jádro problému.

Konstábl Evan Miller, mladý muž s vysokým čelem a hustým blond knírkem, vyzvedl lodní kufr z pozůstatků stolu a postavil jej na podlahu. Pod policejními holínkami mu skřípaly střepy a podle toho, jak se tvářil, byl upřímně rád, že ten svinčík střepů, vody a mokrého papíru, který se táhl, kam až oko dohlédlo, nemusí uklízet.

Obsah řečeného zavazadla se ukázal být na první pohled pozoruhodně obyčejný. Mužské šaty na několik dní, černý vlněný klobouk s kulatou hlavou značky *Lock & Co. Hatters* ze St. James's Street, holicí potřeby a cigarety. Teprve po bližším prozkoumání objevili pod falešným dnem tlustou roli kyanotypických výkresů, zápisník vázaný v kůži a kovovou nádobu ve tvaru válce.

„Nehoda, nebo zločin?“ pronesl seržant Cosmo Warren a založil si své až příliš dlouhé paže v bok. Ne že by snad skutečně očekával odpověď. Jen se jednoduše až příliš rád poslouchal. „Myslím, že můžeme směle předpokládat, že ten kufr neshodil z nebe Bůh,“ prohlásil a pohlédl ze strany na konstábla v očekávání smíchu. Miller ten den ovšem ještě nesnídal, a proto mu nebylo do žertování.

„Možná někdo vylezl nahoru na střechu a shodil ho dolů?“ spekuloval dál seržant. „V takovém případě by se nepochybně jednalo o atentát. Teroristický akt namířený proti našemu vzdělávacímu systému.“

Konstábl ho jen mlčky poslouchal a rozepnul koženou manžetu, která držela kyanotypické tisky pohromadě. Opatrně položil tenounké papíry na jeden ze stolů, rozvinul je a prohlédl si první stránku.

Mžoural na ozubená kolečka, pásy, kabely a změt vzorečků, a přestože v tom celém shledával jistou uměleckou estetiku, nenacházel v nich žádnou indicii pro to, o jaký druh konstrukce by se mohlo jednat.

„Spíš si myslím, že tu máme co do činění s obyčejnou nehodou,“ ozval se nějaký hlas a oba policisté se zaujatě otočili k oné osobě, která jejich rozhovor zjevně poslouchala.

Byl to vytáhlý, vysoký muž s vážným pohledem a oním charakteristickým tvarem rtů, které mu dodávaly výrazu, jako by byl až do morku kostí podrážděný.

Thomas Reed je knihovníkem Královské univerzitní knihovny a svou špatnou náladou je notoricky známý.

Neobtěžoval se tím, že by se pánům zdvořile představil, a oni se tvářili, jako by si na tom ani oni nijak zvlášť nezakládali.

„Jak jste k takové domněnce došel?“ dotázal se Miller, neboť Warren na knihovníka jen šokovaně zíral.

Jeho vzezření k tomu ovšem zavdávalo jednoznačnou příčinu. Vlasy mu divoce odstávaly z hlavy, vlhkost vykreslila na jeho tmavomodrém obleku zřetelné mapy a vázanku měl jen tak ledabyle přehozenou kolem krku, aniž by si ji jaksepatří uvázal. Nebylo se ovšem čemu divit, pokud jste vzali v potaz, že pan Reed strávil celé dopoledne tím, že zachraňoval z polic mokré knihy, zcela neočekávaně vystavené pošmournému londýnskému počasí. ←

Pan Reed to s grácií přešel, jako by na tom nebylo vůbec nic zvláštního.

„Sklo kupole je velmi silné,“ prohlásil. „Prohodit jím kufr tak, aby se roztránilo, jako to vidíme támhle nahoře, by vyžadovalo značný švih. A já nevím jak vy, pánové, ale já jsem rád, když se mi takový lodní kufr podaří vůbec zvednout. Dostat jej na střechu a prohodit jej tabulí skla, na to bych se vůbec neodvažoval pomyslet. Jistě existují jednodušší a efektivnější metody útoku na vzdělávací systém, než je tato.“

Jen škoda, že jsem o tu podivnou příšlu. Má přítelkyně Animant, která onoho dne byla také na místě, mi vyprávěla, že na něj byl takřka hororový pohled. To by se mi určitě líbilo.

„Mohlo to být více osob,“ trval na svém seržant Warren, který ještě nebyl připraven vzdát se své strhující teorie, a konstábl Miller si nahlas povzdechl.

Knihovník zavrtěl hlavou. „Nad touto oblastí provádí otočný manévr vzducholodě, než přistanou na letišti *City of London*. Kufr mohl některé z nich vypadnout ze zavazadlového prostoru. Možná byste mezi lety z dnešního rána našli takový, u kterého se později přišlo na to, že byla gondola poškozená.“

To znělo výrazně logičtěji. Alespoň konstábl si to myslel. Seržant setrval u své vlastní verze. Oba však budou vyvedeni z omylu.

„Ať už to bylo jakkoliv...“ nadechl se Warren, knihovník už ho však dál neposlouchal. Přistoupil ke konstáblovi a zahleděl se mu přes rameno na modravé výkresy.

Kdyby se muži zákona dívali pozorněji, nemohl by jim uniknout záblesk zvědavosti v jeho pohledu. Pan Reed byl sice pecivál a učiněný morous, ale v jeho hrudi bilo srdce vizionáře, který veškerý technický pokrok sledoval s mladistvým entusiasmem.

„Mechanické konstrukční výkresy?“ otázal se zaujatě Millera a přistoupil vedle něj, aby lépe viděl. Přestože už v životě k tomuto tématu přečetl nepočítaně knih, omezovaly se jeho znalosti v tomto ohledu jen na úzce vymezenou teoretickou část oboru.

„Už to tak vypadá. Nejsem si ale jistý, jestli nám nějak pomohou případ objasnit,“ odvětil konstábl a roztržitě ukázal rukou vzhůru směrem ke skleněné kupoli.

„Kdybyste potřebovali nějakého znalce, mohu vám vřele doporučit pana Jamieho Lennox. Je to hodinář a velice rafinovaný mechanik. Má dílnu v Hoxtonu,“ snažil se pan Reed být nápomocný a vytáhl z náprsní kapsy své vesty brýle, aby si tisky mohl prohlédnout podrobněji.

Seržant Warren mu výkresy sbalil před nosem a sroloval je prudčeji, než by bývalo bylo nutné. „To nebude třeba, vážený

pane. Koneckonců naším úkolem je pouze zjistit, co se stalo, a ne vrtat se v nějakých soukromých papírech.“ Tvářil se povýšeně a zajisté byl hrdý na to, že přednesl tak rozumný argument. Ve skutečnosti ho však jen dráždila nevole z toho, že je knihovníkova teorie vlastně lepší než ta jeho, a on tomu muži, který jej ještě ke všemu výškově přechíval, nechtěl poskytnout příležitost, aby se nad něj před konstáblem povýšoval.

„Všechno to zabalte, Millere. Dopravíme ten kufr k nám na stanici,“ poručil, aniž by kolegovi věnoval jediný pohled, a odhodil výkresy do zavazadla.

Pan Reed nad seržantem, jehož prostou povahu už dávno prohlédl, jen obrátil oči v sloup. Už měl na jazyku nějakou uštěpačnou poznámku, ale pohled na stříbrné kapesní hodinky mu prozradil, že má zpoždění, čekají na něj další povinnosti, a tak se s těžkým srdcem odtrhl od tajemství, skrývajcího se v onom kufří, který se do jeho svatyně dostal takovým mysteriózním způsobem.

Seržant Cosmo Warren a konstábl Evan Miller vše zabalili, udělali si ještě několik poznámek a pak už se chopili každý jednoho madla. Miller pod vahou lodního kufří zasténa, dokonce ani Warren nebyl schopen žádné ze svých přemoudřelých stížeností, načež oba policisté s kufrem mezi sebou opustili knihovnu hlavním vchodem.

Ani přitom netušili, že byli právě svědky významného momentu. Konce jednoho příběhu a začátku jiného, zcela nového.

Středa, 19. listopadu 1890

2

INKOUST NA PRSTECH

Jamie Lennox, hodinář a mechanik, právě vězel prsty v útro-
bách hracích hodin, když na dveře jeho dílny někdo důrazně
zabušil.

Byl natolik soustředěný na jedno z ozubených koleček, že se-
bou při tom zvuku bolestivě trhnul a veškerá jeho práce by má-
lem přišla vniveč.

Přitom už byl nejméně hodinu nervózní, protože měl opět
jako obvykle zpoždění. Už měl být dávno na cestě do Královské
univerzitní knihovny, aby tam natáhl svůj vlastnoručně sestave-
ný vyhledávací stroj.

Hračičku, která mu stále ještě připadala jako sen. Tu míst-
nost v horní části knihovny, plnou cvakajících ozubených kole-
ček, bzučících pásů a tančících pružinek, miloval. Balet mosazi,
železa a mědi. Orchestr hrající hudbu jeho duše. Láskyplně stro-
ji přezdíval *Lady Honeyclack*.

Když před několika lety knihovník pan Reed vstoupil do
malé dílny na okraji Hoxtonu a předestřel jeho otci a jemu návrh
vyvinout pro něj takový stroj, byl Jamieho otec přesvědčený, že
si z nich utahuje. Ovšem Jamieho srdce pro ten nápad okamžitě
zahořelo.

Vyhledávací stroj, který by dokázal najít jakýkoliv knižní titul z knihovny za pomoci klíčových slov.

Tehdy většinu konstrukcí ještě navrhoval jeho otec. Dohromady však *Lady Honeyclack* nakonec sestavil Jamie sám. Bylo to jeho osobní mistrovské dílo.

Tím však zůstane jedině tehdy, pokud bude schopný zvednout zadek a pravidelně ji natahovat.

Ale pěkně jedno po druhém. Nejprve musí ke dveřím.

„Už jdu,“ zavolal a chvíli mu trvalo, než vyprostil svůj ukazováček ze zákrut mechaniky hodinového hracího strojku.

Nejspíš měl ten strojek dát opravit otcí. Ten byl klasický hodinář, zatímco Jamieho to jako mūru za světlem táhlo spíš k větším strojům.

Zatímco spěchal ke dveřím, otřel si ruce do zástěry, kterou nosíval při práci kvůli neustálým skvrnám od oleje, bohužel ho však nenapadlo vrhnout alespoň letmý pohled do zrcadla. Dnes se zatím nevěnoval žádnému z větších strojů, a tak předpokládal, že ve tváři nemá žádnou kolomaz.

Kdyby se byl podíval, všiml by si, že se mu přes čelo zcela zřetelně táhne černá šmouha. Nejspíš k ní přišel, když si pokusil odhrnout bříškem palce z očí šimrající pramínek vlasů. To však Jamie zjistí teprve později. ←

Od vchodu se znovu ozvaly rázné rány na dveře, svědčící o návštěvníkově netrpělivosti.

„No jo! Nejsem žádná parní lokomotiva!“ zahřímal Jamie, myšlenkami stále ještě zpola uvnitř strojku hracích hodin, natáhl se po klíce a prudce otevřel dveře.

Ať už za nimi čekal kohokoliv, konstábl Metropolitní policie to rozhodně nebyl.

Chvíli na sebe vzájemně zírali.

„Pan Jamie Lennox?“ otázal se po chvíli policista zdvořile a snažil se tvářit, jako by vůbec nebyl netrpělivý. Byl to mladý muž, jen

Je vážně
nutně to
tu takhle
rozma-
závat?

o málo starší než Jamie, měl nápadně plné rty a pod nosem hustý knír.

„To jsem já. Jak vám mohu pomoci?“ zeptal se Jamie obratem a snažil se z konstáblova držení těla a mimiky vytušit, jestli si má začít dělat starosti. A pokud ano, tak jakého druhu.

Avšak ramena toho muže byla uvolněná, ležerně přenesl váhu z jedné nohy na druhou, a zatímco se vzájemně prohlíželi, z jeho očí číselna zvědavost a překvapení.

Jamiemu se mírně ulevilo.

Policista zjevně nepřišel, aby jej zpravil o smrti milované osoby, ani aby ho zatkl. V takovém případě by ho jistě prozradil výraz ve tváři.

A kromě toho Jamie neprovedl nic, za co by ho mohli zatknout. Ale v tomhle městě si člověk nemůže být jistý ničím.

„Jsem konstábl Miller,“ představil se policista stroze a uhladil si lem tmavomodré uniformy. Na poutku opasku se mu pohupoval krátký obušek a Jamie se musel hlídat, aby na jeho černě lakovaný povrch příliš nezíral.

Zbraně měly na Jamieho Lennoxu zvláštní účinek. Stejnou měrou ho přitahovaly, jako děsily k smrti.

„Potřebujeme konzultaci ve věci, která vyžaduje znalosti z oboru mechaniky, a vy jste nám byl doporučen.“

Jamie překvapeně zamrkal a pokusil se soustředit svou pozornost zpátky na svůj protějšek a slova, která říkal.

Někdo ho doporučil? A kdo? Pracoval pro celou řadu – i majetných – stálých klientů a kromě toho za ním chodili i příležitostní zákazníci. Kdo z nich však měl natolik úzké vazby na Metropolitaní policii, aby mohl vyslovit takové doporučení, se neodvažoval odhadnout.

„Někdo mě doporučil?“ ujistil se proto a konstábl horlivě přikývl. Přílba na čele se mu přitom nepohnula ani o milimetr, jako by ji měl k hlavě přišroubovanou.

Jak asi vypadá hlava se zabudovaným závitem? A jestli musí policisté vždy nosit služební uniformu, znamená to, že chodí s přilbou i spát?

„Ano. Pan Reed, vedoucí Královské univerzitní knihovny, tvrdil, že nám zajisté budete schopni pomoci.“ Konstábl se podmanivě usmál a poodstoupil krok ode dveří. „Byl byste tak laskav a následoval mě?“

Jamie si byl vědom toho, že se nechá snadno rozptýlit, a tak mu často v rozhovoru unikají rozhodující okamžiky, nebo se mu stává, že propásne jiné mezilidské interakce. Tohle však právě nabralo i na něj až příliš rychlých obrátek.

„Cože? Teď hned? Ale já mám práci. Nemůžu se jen tak...“ nadechl se, ale pak se zastavil. „Moment, říkali jste, že mě doporučil pan Reed?“

Konstábl znovu přikývl, čímž prokázal svou nekonečnou trpělivost. Kdokoliv jiný by už přinejmenším protáhl obličej. Tuto skutečnost mu Jamie v duchu přičítal k dobru a spontánně se rozhodl, že se mu konstábl zamlouvá.

„V pořádku,“ odpověděl pohotově a roztržitě se rozhlédl po své brašně. „O jaký typ potíží se jedná? Jen abych věděl, jaké nářadí si mám vzít s sebou,“ informoval se a už byl na půl cesty zpátky do dílny, když ho konstábl zarazil.

„Ne, ne!“ zvolal rychle. „Nejedná se o opravu. Jen o váš odborný názor.“

Jamieho přemohla zvědavost a začaly ho svrbět prsty. Určitě se nic nestane, když odloží údržbu vyhledávacího stroje na odpoledne, koneckonců je knihovnické evidenty informován. A Metropolitní policie si jeho rady nežádá každý den.

Raději panu Reedovi ale nechá poslat zprávu, aby nedošlo k nedorozumění.

Odejít z domu bez nářadí bylo pro Jamieho podobné jako pro jiné lidi vyjít ven bez bot. A tak si navzdory konstáblově ujištění

přehodil přes rameno alespoň brašnu se základním vybavením, vklouzl do kabátu a málem by si byl kvůli tomu všemu zapomněl svléknout šedou umazanou pracovní zástěru.

Rychle na kousek papíru naškrábal pár slov pro knihovníka a vzkaz spolu s pár penny zastrčil do kapsy kabátu.

Konstábl trpělivě čekal u dveří, než mechanik vyšel ven a dílnu za sebou zamkl.

Ale no
tak, Lie,
to si vy-
prošuji!
Já jsem
kompe-
tentní!!!

„Tak pojďme,“ řekl Jamie rázně a narovnal se v zádech, aby působil rozhodně a kompetentně.

Když vyšli z úzké uličky, ve které se Jamieho pracoviště nacházelo, v ulicích Londýna svítilo slunce a ukazovalo město z jeho lepší stránky. Bezbarvé podzimní listí pokrývalo strakaté kočičí hlavy dlažby a silný vítr s sebou odnášel neúprosné pachy dělnické čtvrti.

Venku na ně čekala drožka.

Jamie využil krátké chvíle, kdy konstábl hovořil s vozkou, a porozhlédl se po nějakém chlapci, který by předal jeho vzkaz.

Nedaleko spatřil poflakovat se Sootyho a jeho kumpány a rychle kluka mávnutím přivolal. Pár drobných přešlo z ruky do ruky a Sooty se s Jamieho vzkazem v kapse vydal směrem ke Královské univerzitní knihovně.

Jamie s bušícím srdcem nastoupil do drožky, a když se svezl na tvrdou lavici vedle konstábla, přitiskl si brašnu s náradím pevně na hrud'

Byl nervózní. V nohou mu nezadržitelně cukalo a neustále klouzal na nepohodlné lavici sem a tam.

Rád by tvrdil, že je to jen jedna zakázka z mnoha, jakých měl každý den k vyřízení spousty. To by však neodpovídalo pravdě, neboť policie jej ještě nikdy o konzultaci nepožádala.

Jízda trvala překvapivě dlouho, což bylo zapříčiněno jednak londýnským provozem a jednak tím, že neměli namířeno k nejbližší policejní stanici ve Finsbury, nýbrž až do West Endu.

Konstábl Miller neprojevil onu laskavost, že by zapředl rozhovor, a tak se Jamie neodvažoval cokoliv říct, nebo se snad dokonce zeptat, co přesně jej čeká. Přitom by se s chutí rád rozhovořil; a kdyby vedle něj neseděl právě policista, nýbrž kdokoliv jiný, zajisté by to i udělal.

Policejní stanice se nacházela ve vysoké budově vmáčknuté mezi dvě řady domů, které jako by se ji ze všech sil snažily rozmačkat. Ulice před stanicí byla rušná a kočí musel zastavit ve druhé řadě, aby mohli vystoupit.

Na chodníku panoval čilý ruch. Pánové v drahých oblecích, kteří s horlivým výrazem kamsi pospíchali. Dámy v elegantních šatech lemovaných záplavou krajek, mířící k nejbližší čajovně.

Konstábl zamířil ke vchodu do služebny s takovou samozřejmostí, že mu kolemjdoucí uskakovali z cesty a na pozdrav poklepávali prstem na krempu klobouku.

Jakou má taková uniforma moc, pomyslel si Jamie a usilovně se snažil nešlápnout nikomu na nohu, když konstábla následoval.

V budově samotné nebyl o nic menší ruch. Jamiemu připadalo, že to uvnitř hučí jako ve včelím úlu. Jen bez lahodného medu na konci toho všeho. Škoda.

„Pane Lennoxí?“ obrátil konstábl Miller jeho pozornost na dalšího muže, ke kterému právě došli, aniž by si ho Jamie všiml.

Muž před nimi stál nepřírozně vzpřímeně, jako by mu někdo za záda přivázel násadu od koštěte. Což vypadalo legračně, protože paže a nohy měl dlouhé a hubené jako končetiny nějakého pavouka.

Jamie začal okamžitě v duchu navrhopvat mechanismus, kterým by tomu muži dopřál další čtyři končetiny a současně by jím držel násadu od koštěte na správném místě. S kuličkovými ložisky, kleštinami, kladkostrojem a...

Jamiemu přes rty přelétl úsměv, ale rychle se vzpamatoval, sotva jej muž zpražil přísným pohledem, jako by snad mohl číst jeho bláznivé myšlenky.

„Pane Lennoxí. Děkuji, že jste si našel čas, abyste nám pomohl. Jsem seržant Cosmo Warren. Konstábl Miller s vámi rychle vyřídí veškeré nezbytné formality a poté se spolu uvidíme vzadu u důkazních materiálů,“ pronesl a kladl důraz na každé jednotlivé slovo, jako by Jamieho nejdůležitějším úkolem bylo všechno si zapamatovat. A jeho jméno především.

Jamie na jména neměl hlavu, a tak si to seržantovo ještě chvíli tiše předříkával, aby ho hned zase nezapomněl.

Konstábl mu pod nos strčil nějaký papír, který musel podepsat, aby mohl být považován za oficiálního poradce policie a za svůj čas dostal také zapláceno.

Jamie zběžně načmáral na list svůj podpis a teprve se zpožděním si všiml, že plnicí pero netěsnilo a on má břítka prstů tma-vomodrá od inkoustu.

Teď by se raději neměl dotýkat obličeje.

Jelikož to však byl Jamie Lennox, kdo si to předsevzal, samozřejmě se sotva o minutu později z nervozity poškrábal na čele a zanechal na něm vedle skvrny od oleje také modrý otisk palce.

V zadní části budovy panovala navzdory krásnému počasí venku relativní tma, protože do místnosti okny nepronikalo mnoho světla. Na to stály domy příliš těsně vedle sebe.

Jamie stále ještě zápasil s popruhem své brašny, když jej onen pavoučí seržant, jehož jméno mu samozřejmě vypadlo, vpustil spolu s konstáblem dovnitř.

Teprve když jeho pohled dopadl na stůl před ním a on spatřil zašlý lodní kufr, začalo mu svítat, co má tohle všechno znamenat.

Rozpomněl se na příhodu v univerzitní knihovně. Na ten den před téměř dvěma týdny, kdy přšlo tak silně, že do domu Mor-

gensových, jimž slíbil, že se podívá na stojací hodiny ve foyer, které se neustále zpožďovaly, dorazil promoklý až na kost.

Otec mu o případu s kufrem vyprávěl, když později celý zmrzlý setřásal déšť ze svého kabátu.

Před knihovníkem by se to nikdy neodvážil vyslovit nahlas, ale ve skrytu duše se mu ulevilo, že se neštěstí dotklo jen knih, a ne i *Lady Honeyclack*. Déšť by jejím choulostivým spirálovým pružinkám a pečlivě vyváženým kotevním hřídelím neudělal dobře.

„Už několik dní pátráme po majiteli tohoto zavazadla, avšak marně,“ řekl pavoučí seržant a otevřel těžké víko kufru.

Jamie si udiveně prohlížel zcela neporušené zavazadlo a nedovedl si představit, že kufr ležící před ním má za sebou pád z takové výšky.

„A jak vám s tím mohu pomoci?“ otázal se a přistoupil ke stolu blíž.

Na první pohled viděl roztříštěnou mechaniku zámku. *Tak přece jen to nevydržel*, pomyslel si, ale neodvážil se jej dotknout. Určitě ho nepřivedli až sem, aby jim opravil zámek na kufru.

Což by ostatně ani nešlo. Ta věc už to měla za sebou.

„Podívejte se na tohle,“ předešel konstábl svého nadřízeného, který už s nabubřelým výrazem otevřel ústa.

Vedle kufru ležela role kyanotypických výkresů a konstábl rozvinul první z nich.

Jamiemu stačil jediný pohled, aby měl pocit, jako by vstoupil do zcela jiného světa. Realita se rozplynula kdesi za ním a všechny ty dotěrné myšlenky, které mu permanentně vířily hlavou, najednou utichly. Bylo to jako se zhluboka nadechnout. Jako zjistit, že venku svítí slunce. Jako hlt vody, když má člověk urputnou žízeň. Vzrušení ho svrbělo ve vlasech a on výkres instinktivně uhladil zápěstím, aby se znovu nesvinul zpátky.

Před ním ležel plán nějakého stroje. Nějakého velkého stroje. Něčeho, co bylo natolik komplexní, že se to nevešlo na jednu jedinou stránku.

Tahy byly jemné a rovné, popisky úsporné a precizní, dokonalost v modré a bílé.

„Můžete nám říct, komu tyto výkresy patřily?“ zeptal se hlas, připomínající Jamiemu příliš mnoho másla na krajíci bílého chleba.

Jako by někdo násilím rozrazil dveře, na Jamieho se vyřítila realita a na moment ho zavalila vlna dojmů a myšlenek. Pronikavý pohled pavoučího seržanta, vůně bergamotu a dehtu z konstábla vedle něj, burácející hukot všech těch lidí v budově.

Jamie zamrkal a obrátil svou pozornost zpátky k otázce. „Ne. Měl bych to snad vědět?“ odvětil. Pavoučí seržant nespokojeně zamručel. „Jaké jméno je uvedeno na kufru?“ zeptal se Jamie rychle, aby na sebe nepřitáhl hněv pavoučího muže – přestože nevěřil, že by zrovna Metropolitní policie byla tak hloupá, aby se právě tam nepodívala jako první.

„Tam jsme bohužel nenalezli žádné aktuální údaje,“ uráčil se mu konstábl milostivě odpovédět, a přitáhl tím tak seržantův pronikavý pohled na sebe. Letmo ukázal na přinýtovanou kovovou destičku na vnitřní straně víka kufru a Jamie jeho pohyby rukou automaticky sledoval pohledem. „Adresa nás dovedla k zesnulé osobě, jejíž dědic veškerý její majetek bez dokladů prodal třetím osobám. Slepá stopa. Máme jen tyhle výkresy.“ Konstábl si protřel oči.

Byl unavený? Vypadal unaveně. Při spánku s přilbou na hlavě si člověk nejspíš moc neodpočine.

Jamie zavrtěl hlavou, podrážděný svými vlastními podivnými myšlenkovými pochody.

„Jistě jste přece v kontaktu s kolegy z oboru. Nezmínil se někdo o podobném vynálezu nebo nezaslechl jste náhodou něco?“ Hlas pavoučího seržanta už nezněl tak máslově jako ještě před

chvilí. Pomalu začínal ztrácet trpělivost, z čehož se dalo usuzovat, že si od rozhovoru s odborným poradcem sliboval víc.

Ale za to Jamie nemohl. Byl mechanik, ne jasnovidce.

„A o jakém vynálezu tady vlastně mluvíme?“ odvážil se Jamie zeptat. Na odpověď se ozvalo další opovržlivé odfrknutí.

Seržant si zapřel své dlouhé paže v bok, takže vypadal ještě o něco víc jako pavouk sekáč. Až se Jamie dostane domů, nutně pro něj musí nakreslit návrh těch mechanických končetin.

„Doufali jsme, že právě to nám řeknete vy.“

Jamie se nevěřícně rozesmál. Bylo naprosto absurdní domnívat se, že by snad jeden pohled na takto komplexní konstrukční projekt mohl odhalit, o co se jedná.

„Na to bych se těmi výkresy musel zabývat podstatně déle.“ Pohládl dlaní rozvinutý modrý výkres. „Což by mi samozřejmě nevadilo. S radostí se tím budu zabývat celé dny, ba i týdny. Pokud tedy smím,“ dodal rychle a už při představě, že by tomu tajemství směl přijít na kloub, se mu rozbušilo srdce.

Tázavě se zadíval nejprve na seržanta, poté na konstábla. Ten mu odpověděl úsměvem, což Jamiemu vlilo do žil záblesk naděje, že by se jeho sen opravdu mohl stát skutečností.

„Tohle nikam nevede,“ vytrhl pojednou velmi tvrdý hlas pavoučího seržanta Jamieho ze snění.

Pokud by měl být upřímný, vlastně ani nepočítal s tím, že by jeho přání skutečně mohli vyhovět.

„Existují na těch výkresech alespoň nějaké indicie, podle kterých bychom mohli vynálezce vypátrat?“ otázal se konstábl, který zjevně disponoval výrazně větší trpělivostí.

Jamie si výkres znovu pozorně prohlédl a upřímně se snažil neztratit se ve všech detailech, které mu konstrukce odhalovala.

„Ne,“ zašeptal. Pak ještě jednou podrobně přelétl pohledem všechny popisky, až na spodním okraji narazil na dvě ráznou rukou napsaná písmenka. D a za ním B.

„Ach. Tady jsou iniciály,“ zvolal udiveně.

„Cože? Kde?“ Pavoučí seržant se natlačil vedle něj, aby získal lepší výhled, a postrčil jej na konstábla, který beze slova udělal místo.

„Jste si jistý? Já v tom nevidím žádný rozdíl od zbytku těch čmáranic.“

Jamie pokrčil rameny. „Jsou to jediná písmena, která nepředstavují popisky ke konstrukci samotné,“ sdělil ostatním výsledky svého pozorování. S naprostou samozřejmostí se natáhl pro roli modrobílých výkresů, která ho tiše vábila příslibem tajemství, a rozvinul další stránku.

Také na ní se na tomtéž místě nacházely iniciály, což jen potvrzovalo jeho teorii.

I na výkresu číslo dva se nacházela část nějaké větší konstrukce. V tomto případě šlo snáze rozpoznat, co měla představovat. Kdyby měl Jamie hádat, vsadil by se, že se jedná o nějaký druh automatizované spalovací pece.

Ty výkresy ho neodolatelně přitahovaly. Všechny ty různé úrovně s čárami, klikami, parním potrubím, opatřené údaji o materiálech, tabulkami s výpočty a teoretickými měřeními tlaku ventilů mu učarovaly.

„Jste si tím naprosto jistý?“ vrátil ho pavoučí muž zpátky nohama na zem a Jamiemu v břicho vzplála hněvivá jiskra. Připadalo mu čím dál těžší necítit se dotčený absencí důvěry ve své výroky.

„No jistě,“ potvrdil nevrle a rozhlédl se kolem, jen aby odpoutal pohled od modrých výkresů.

Na stole ležela ještě celá řada dalších věcí, které jistě všechny pocházely z onoho kufru. Hromádka oblečení a klobouk nasvědčovaly tomu, že se jednalo o muže. Holicí potřeby působily draze, cigarety byly ovšem levné značky. Zpod kostkovaného saka vykukoval nějaký zápisník.

Moment. Zápisník?

„A co támhle ten sešit?“ chtěl hned vědět a bez zeptání vzal zápisník do ruky. Nikdo mu nebránil.

Příjemně mu padl do dlaně. Kožené desky působily ohmatačně a mastně od toho, jak jej kdosi nespočetněkrát brával do ruky a používal.

„Zápisník. Tentýž rukopis jako na výkresech. Ale bohužel je plný jen jakési nesrozumitelné hatmatilky. Je to napsané nejspíš nějakým tajným jazykem. A v jedné části jsou stránky plné nějakých zmatených značek,“ mávl pavoučí seržant rukou, jako by to tím považoval za vyřízené, zatímco Jamie zaujatě zalistoval stránkami.

Na první pohled sled písmenek skutečně působil zcela nahodile. Jamie si však byl celkem jistý, že nikdo nebyl takový blázen, aby popsal celý sešit nesmyslnou změť písmenek jen proto, aby si z někoho jiného vystřelil. Daleko pravděpodobnější bylo, že se jednalo o zašifrovaný text.

Popaměti to zkusil se třemi různými jednoduchými posuny písmen, ale nikam to nevedlo. Tak jednoduše onen D. B. své tajemství vydat nechtěl.

Vzhledem ke skutečnosti, že plány toho tajemného stroje vypadaly velice komplexně, mohl Jamie vycházet z toho, že ani tohle kryptografické šifrování nebude tak snadné rozlousknout.

„Jsem si jistý, že bych to dovedl rozluštit. Ale mohlo by to trvat týdny,“ navrhl Jamie a prohlédl si skicu ke konci sešitu. Nepřítomně se začal tahat za horní ret a zadumaně listoval dál.

Najednou mu někdo vyškubl zápisník z rukou tak nečekaně, až sebou trhnul.

„Jestli nám ta věc rovnou nehlásí velkými písmeny jméno svého majitele, tak nám to k ničemu nebude.“ Pavoučí seržant hlasitě zaklapnul zápisník Jamiemu přímo před nosem a nedbale ho odhodil zpátky na tmavou desku stolu. Pak sroloval i kyanotypické výkresy.

„No tak nic,“ zamručel Jamie tiše a v hrudi se mu usídlil pocit nespokojenosti a zklamání. Nechali ho nahlédnout do světa plného hádanek a zázraků, a teď se bude muset smířit s tím, že jim nikdy nepřijde na kloub.

„Ale pokud si pro to nikdo nepřijde, tak bych si to mohl vzít?“ vystřelilo z jeho úst dřív, než to mohl zadržet, a pavoučí seržant se rozesmál tak arogantně, že si Jamie připadal jako hlupák.

„Takhle to u nás bohužel nechodí,“ prohlásil muž, prošel kolem něj a zamířil ke dveřím. „Tím jsme skončili. Na shledanou, pane Lennox,“ řekl stručně, ani nečekal na odpověď a vyšel ven. „Naprostá ztráta času,“ mumlal si, zatímco mizel na chodbě.

„Ehm... na shledanou,“ odpověděl Jamie přesto ze slušnosti. Ztěžka se nadechl, jako by ho na hrudníku tížilo těžké závaží. Cítil se mizerně, jako už dlouho ne.

Jamie Lennox patřil k dělnické třídě. Mohl být šťastný, že má střechu nad hlavou, pravidelně něco do žaludku a dobře placenou práci.

Když opravoval stojací hodiny v městských vilách nebo dával do pořádku technické hračky zámožných pánů, často se stýkal s lidmi, kteří stáli ve společenském žebříčku nad ním a shlíželi na něj svrchu.

Ale takto uboze se cítil jen zřídka.

Konstábl si povzdechl tak nahlas, že to stačilo za ně za oba, a věnoval Jamiemu soucitný pohled.

Nejdřív si Jamie myslel, že se bude chtít nějak vyjádřit k odchodu svého nadřízeného. Pak si ovšem jen znovu povzdechl, z kapsy kalhot vytáhl kapesník a podal jej Jamiemu.

„Máte na čele šmír a inkoust. A celý horní ret máte modrý,“ informoval ho. Jamiem projel stud.

„No bezva,“ zasténal a konstábl se zasmál. Ovšem ne podlým způsobem jako pavoučí seržant, nýbrž přátelsky.

Jamie si překotně třel obličej kapesníkem, značně však pochyboval o tom, že se mu podaří odstranit z tváře všechny známky své rozržitosti.

„Lepší?“ zeptal se rozpačitě. Konstábl mu na odpověď jen lehounce jako pířko položil dlaň na rameno.

„Pojďte. Zavedu vás zpátky k vaší dílně,“ řekl a Jamie unaveně následoval jeho rozhodné gesto směrem ven.

Pondělí, 24. listopadu 1890

3

Rozladěné housle

Někdy si říkám, proč nemůžu začít slovy *Byl to den jako každý jiný*. Zní to tak lákavě!

Ale pokud mám být upřímná, žádný den není jako jiný. A možná je to tak i lepší.

Tak například v poledne 24. listopadu dorazil do domu v Park Street objemný dopis, s nímž jsem nepočítala.

Pocházel od mého profesora politologie.

Mé první splašené myšlenky směřovaly k obavám, že se k němu má semestrální práce nedostala včas. Nebo že byla zcela nedostatečná a on je nyní nucen mi sdělit, že jsem propadla.

Ale to by obálka nebyla tak tlustá.

Rozlomila jsem pečeť a překvapeně z obálky vytáhla svazek bankovek a oficiální dopis na silném papíře. Chvatně jsem přelétla první řádky, které mě natolik vyvedly z míry, že jsem úplně zapomněla na vidličku a vsunula si zbytek dortu do úst prsty.

Nevěřicně jsem klouzala pohledem po kostrbatém písmu a nepříliš elegantně jsem si olízla máslový krém z prstů. Podle všeho jsem za svou semestrální práci obdržela cenu za vynikající studijní výsledky.

Finanční odměna ležela na stole přede mnou.

Musela jsem si dopis přečíst ještě jednou, abych tomu vůbec uvěřila. Úleva a divoký pocit triumfu se zmocnily mého těla natolik, že jsem nevydržela sedět na honosném křesílku v ranním salónku už ani o vteřinu déle. Popocházela jsem bezcílně sem a tam, znovu a znovu si četla ta slova a kvičela nadšením jako vepř v bahenní lázni.

Cítila jsem se jako královna a představovala jsem si, jak tuto zprávu začátkem příštího semestru s chutí vmetu do tváře své naduté spolužačky Beatrice Fitz-Jamesové.

Ta se totiž nebála hlasitě vyjadřovat názor, že někdo jako já, kdo se nenarodil do bohaté rodiny, nýbrž vyrůstal na špinavých ulicích East Endu, zcela nepřijatelně snižuje úroveň univerzity.

Institut královny Viktorie pro ženy byl stále ještě velmi mladý a zdaleka ne tak etablovaný jako všechny ty renomované univerzity pro muže tady v Londýně. Ale představoval celou mou budoucnost a já udělám všechno pro to, abych dokázala, že jsem toho hodna.

A co si o tom myslí Beatrice, ta líná, rozmazlená slečinka, mi může být upřímně jedno. A přesto jsem teď v návalu svého triumfu cítila, že se mě její slova přece jen dotkla. ←

Kdesi hluboko uvnitř jsem se bála, že nebudu dost dobrá. Že mé výkony nebudou na studium stačit. Že mé úsilí nebude z pohledu ženy, která mé studium platí, dostačovat.

Pro dnešek jsem se však těšila, že všechny tyhle obavy hodím za hlavu, a vítězně jsem vztyčila pěst do vzduchu. Dopis v mé ruce totiž dokazoval, že si své místo na univerzitě zasloužím a že do mě slečna Brandon-Weldersonová nevkládá naděje – a horentní finanční sumy – zcela zbytečně.

Sotva jsem na ni pomyslela, už jsem uslyšela, jak se ze vstupní haly ozval hluk. Nemusela jsem ani hádat, kdo to vtrhnul do dveří a způsobil pozdvižení mezi personálem.

Říkám vám, jestli je na světě jedna nezaměnitelná věc, pak je to hlas slečny Franzin Brandon-Weldersonové. Je velmi zvučný

Vůbec ji
neposlou-
chej. Jsi
skvělá!

a má v sobě cosi disonantního. Jako zvuk houslí, když se o nepatrný kousek netrefíte prstem na struně.

Rychle jsem dopis složila, popadla bankovky, obojí uložila do kapsy své sukně a vyplížila se dveřmi vedoucími dál od vstupní haly do studovny.

Samozřejmě, že jsem měla v plánu tu dobrou zprávu o svém úspěchu své podporovatelce a mecenášce sdělit. Ale v žádném případě ne dřív než zítra ráno!

Kdybych jí totiž dopis ukázala teď, ze samého nadšení by si položila své drobné bledé dlaně na mírně zčervenalé tváře a dovolila by si projevit právě tolik radosti, aby nezpůsobila škody na svém velmi náročně vyvedeném, vysoko vyčesaném účesu a já bych byla odsouzená strávit večer *na oslavu tak významného dne* ve velkém salónu vyštafírovaná jako vánoční husa a nechat se nabubřele vychvalovat ve vybrané společnosti navoněných osob, které jsem sotva znala a nemohla nijak zvlášť vystát.

Pokud jsem tedy chtěla mít šanci oslavit dnešní večer tak, abych z toho měla potěšení i já, potřebovala jsem se odtud rychle vytrazit.

Nechávejte mě špatně. Slečny Brandon-Weldersonové si hluboce vážím. Najít mecenášku, která by mi umožnila studovat, by za normálních okolností bylo pro někoho, jako jsem já, zhola nemožné. Skutečnost, že jsme na sebe jednoho dne přibližně před rokem doslova narazily, patří do kategorie *zázrak* nebo *osud*.

Když se na to dívám zpětně, byla bych ráno onoho nanejvýš zajímavého dne dozajista s klidným svědomím prohlásila, že to byl *den jako každý jiný*, a přitom bych se nemohla mýlit víc.

Tehdy jsem slečně Brandon-Weldersonové prokázala drobnou laskavost čistě ze zvědavosti a ona mi na oplátku věnovala klíč k budoucnosti, která k mému nadšení nezahrnovala sňatek se synkem obchodníka s rybami.

Ale bez ohledu na to, jak moc vděčná jí jsem a jak ráda bych se s ní o radost ze svých dobrých výsledků podělila, tenhle jeden večer jsem si chtěla ukrást pro sebe. Její a moje představa o zábově jsou od sebe vzdálené tak, že by se mezi ně vešel celý oceán.

Vyplížila jsem se ze studovny do jídelny, poté proklouzla kolem Claire, která v kuchyni připravovala čaj, a chodbou pro personál až k tajným dveřím do vstupní haly.

Netrvalo dlouho a slečna Brandon-Weldersonová hned začala hlasitě udílet pokyny. Sissi jí odebrala zimník a kostnatý Cliferton jí rozhořčeně žaloval, že jsem už zase spořádala dort k obědu, namísto abych vyčkala do odpoledního čaje.

Ten starý práskač!

„Já s ní promluvíím, Clifertone,“ řekla slečna Brandon-Weldersonová. Já jsem si nicméně byla jistá, že to neudělá. Na to ji dostatečně nezajímalo, jak se stravuji. Přestože se usilovně snažila udělat ze mě dámu, zajímal ji spíš celkový dojem a netepala mě za každou maličkost, tak jako její starý opelichaný majordomus.

„A kde vlastně je? Obdržely jsme pozvání na vánoční bál u Wintergloweových. Sir Percy chystá u té příležitosti odhalení svého fantastického nového lustru.“ A už se její hlas vzdaloval směrem k rannímu salónku, ve kterém jsem ještě před chvílí seděla a cpala se dortem.

Pootevřela jsem dveře a viděla, jak za ní Cliferton běží jako věrný psík.

Sotva oba zmizeli v útrobách domu, popadla jsem svůj prošíváný kabát a brašnu a spěšně si kolem krku omotala neuvěřitelně měkouchý flanelový šál.

Nejspíš si nikdy nezvyknu na to, jak je tenhle šál hebký.

Venku na obloze visely nízké mraky, byla zima, až praštělo, a od Hyde Parku do Park Street vál studený vítr.

Pečlivě jsem si zapnula všechny knoflíky kabátu až ke krku a blahopřála si, že jsem si ráno prozíravě vzala dva páry tep-

Taky ho
nemám rád.
Má oči jako
ostříž.

Je tohle
vážně
relevantní?

* To říkáš jenom proto, že sám žádný takový nemáš!

lých ponožek. Šál jsem si ovinula i přes hlavu, aby mě hřál na uších.

Slečna Brandon-Weldersonová mi pořídila několik klobouků. Všechno jakési podivné útvary zdobené hedvábnými květy a exotickým perím. Všechny do jednoho se mi hluboce hnusi a nosím je jen v případě, že si to slečna výslovně vyžádá.

Život v tak honosném domě ve West Endu mě změnil, o tom není pochyb. Člověk si snadno zvykne na to, že má pořád plný žaludek, spí v měkké posteli, o kterou se nemusí dělit se sestřenicí, jejími dvěma dětmi a zblešeným psem, a že mu v zimě neomrzají prsty u nohou, protože už zase došlo dřevo.

Jsou však i věci, v nichž se nikdy nezměním, nehledě na to, jak intenzivně se mě je slečna Brandon-Weldersonová nebo Cliferton snaží odnaučit.

Jak rád říkává můj otec: *Můžete tu holku vytáhnout z East Endu, ale nikdy se nikomu nepodaří vytáhnout East End z téhle holky.*

Ten výrok není z jeho hlavy, určitě ho vymyslel někdo chytrý. On ho jen rád vydává za svou vlastní moudrost.

Na ulicích nebylo mnoho lidí. Ve dnech, jako byl ten dnešní, jezdilo panstvo povětšinou kočárem nebo si nechalo přistavit drožku.

Já jsem dál chodila většinu cest pěšky, protože jsem z dřívějšíka byla zvyklá nemít u sebe žádné peníze. Vědomí peněžité odměny v kapse sukně mě tížilo a připadala jsem si trochu jako zlodějka, přestože mi ty peníze právoplatně náležely.

Ještě nikdy jsem neviděla tolik peněz pohromadě. Natož že by mi snad patřily. Slečna Brandon-Weldersonová mi každý týden vyplácí menší kapesné, ale to nebylo nic ve srovnání s finanční odměnou za mou semestrální práci!

Kdybych mohla, vrátila bych se zpátky a nastrkala větší část těch peněz pod svou matraci. Na to teď ale bylo pozdě a já se s tím budu muset smířit.

Ze zadu se ke mně blížil kočár, a když vedle mě zpomalil a zastavil, otočila jsem se k rustikálnímu povozu s nákladní plochou.

„Slečno Hemmiltonová,“ pozdravil mě Will a ze široka se zabubil, až to vypadalo, jako by mu někdo do kučeravých vousů udělal zárez. „Kampak, kampak?“ zeptal se mě jako nějaký padouch, jako vlk z pohádky. Což on nebyl. Byl to kočí slečny Brandon-Weldersonové. A nadmíru vlídný manžel naší kuchařky Claire.

Se smíchem jsem nad ním zavrtěla hlavou. „Chtěla jsem pocítit návštěvou svou přítelkyni Animant,“ sdělila jsem mu a on pochybovačně povytáhl husté obočí.

Posměšný úšklebek v jeho tváři vzápětí ustoupil otcovskému výrazu a Will se na kozlíku mírně naklonil směrem ke mně. „Snad jste nechtěla jít pěšky,“ zpochybnil mé úmysly. Vyslala jsem k němu vzhůru prohnání úsměv.

„To je milé, jak se ke mně chováte jako k dámě, Wille,“ řekla jsem a vklouzla rukama do kapes ve snaze najít rukavice.

Will si odfrkl. „Vy *jste* dáma,“ trval na svém, posunul se na stranu a poklepal na lavici vedle sebe. „Nastupte si, já vás svezu.“

Kdybych byla skutečně dáma, pochybuji, že by mi nabídl místo vedle sebe na kozlíku nákladního kočáru. To mi ale bylo jedno. Já žádná dáma nejsem a na kozlíku je stokrát lépe než ve stísněném vnitřku kdejakého honosného kočáru, kde bych své dlouhé nohy musela poskládat jako dětské lepoprelo.

Will mlaskl jazykem a kůň se dal do pohybu. Bedny na nákladní ploše dutě zaduněly.

„Vy jedete směrem k univerzitě?“ zeptala jsem se. Kočí trhnul rameny.

„Ne. Jedu k Barneyemu pro zeleninu,“ odvětil a výmluvně se na mě podíval koutkem oka. „Ale ta zajížďka za to stojí, pokud mi tu neumrznete.“

„Já tak snadno neumrznu.“ Už jsem zažila chladnější zimy, a to mi nikdo neustále nepodstrojoval nějaké laskominy, abych nebyla tak vyzáblá, jak jsem byla celý svůj život.

Konečně se mi podařilo vylovit z kapes rukavice a rychle jsem do nich vklouzla. Přestože jsem tvrdila opak, byla jsem ráda, že nemusím pěšky.

„Jistě, alkohol tak snadno nezamrzá, že?“ Will pokračoval ve svých vtípcích a já se cítila stejnou měrou dotčená i pochopená.

Slečna Brandon-Weldersonová předpokládala, že mám *divoké časy* za sebou a teď už jen usrkávám punč na večírcích ve vybrané společnosti, proto když jsem chodívала ven, neptala se, co mám v plánu. V mých očích však nikdy nebude nic příjemnějšího než si dopřát pozdě večer skleničku něčeho ostřejšího v hospůdce s přáteli. Kdyby se o tom ale měl dozvědět majordomus, byl by s mými výlety nejspíš utrum.

„Hlavně to neříkejte Cliffertonovi. Dneska na mě má trochu pifku.“ Zachumlala jsem se do šály a pomyslela na to, že Clifferton na mě měl pifku odjakživa.

Will se drze rozesmál. „Zase se vám povedlo ho vytočit? Co jste provedla tentokrát?“

Bylo příjemné vidět ho se tak nenuceně smát a cítit, že mě bere jako sobě rovnou, přestože jsem oblečená jako dáma.

„Uprosil jsem vaši ženu, aby mi dala kousek dortu k obědu,“ zašeptala jsem spiklenecky, jako by se jednalo o zločin, a kočí hrál tu hru se mnou a doširoka vykulil oči.

„Taková nestydatost!“ zahřměl tak nahlas, až se po nás ohlédl postarší pán na ulici.

„Na šibenici se mnou!“ přitakala jsem, zatímco se kočár lou dal do zatačky. Will se pomalu zařadil do houstnouceho provozu a já pozorovala ruch města.

Ulice byly šedivé, jako by je zima připravila o všechny barvy, a přece jsem díky tomu konečně začínala mít pocit, že jsem za-

hlédla ten pravý Londýn. Ostrý a upřímný a nelítostný. Bez okázalosti svých zámožných obyvatel, bez malicherností a šarády světa natřeného narůžovo.

Lidé v tmavých kabátech a stejně tmavých kloboucích přecházeli ulice se shrbenými rameny, nastupovali do kočárů nebo se schovávali za výlohami obchodů, v nichž se zrcadlila jen zamračená obloha.

Město plné šedých myší a špinavých krys.

„Ach ano, starý dobrák Clifferton,“ povzdechl si Will vedle mě, jako by se nemohl rozhodnout, jestli má jeho vlastní povzdech vyznít smířlivě, nebo vyčítavě. „Ale má i své světlé stránky,“ rozhodl se pro první možnost.

„Ale jistě,“ přisvědčila jsem s ironií v hlase. „Jen si představte, jaké by to bylo bez něj. Všechna disciplína by byla tatam. Personál by si dělal, co by chtěl, všechno by bylo vzhůru nohama.“ Teatrálně jsme si položila ruku na čelo.

Will znovu protáhl obličej do úsměšku jako nebezpečný gau-ner. „A dámy by se snad dokonce dožadovaly koláče k snídani,“ přisadil si.

„Považte! Kam bychom se dostali?!“ zahlaholila jsem a Will se přidal se svým hřmotným: „Anarchie!“

Oba jsme se rozesmáli a já si užívala, že pro jednou se mnou někdo sdílí můj humor.

Tohle není vloupání

Polorozpadlá dřevěná stolička zůstala schovaná na tomtéž místě ve křoví, kde jsem ji nechala posledně. Byl to starý krám, který jsem si kdysi dávno vypůjčila z jedné čajovny.

Měla ideální výšku, z níž člověk – balancuje na jedné noze – mohl pomocí obyčejného nože na máslo otevřít západku na okně Královské univerzitní knihovny odvráceném od parku.

Raději nebudu rozvádět, odkud tohle všechno vím. Koneckonců se zde jedná o zprávu pro policii.

Ano, v principu se jedná o vloupání. Ale pan Reed si za to vlastně může sám, když nedbá na to, aby byla okna řádně dověrná. A pořád je lepší, když se dovnitř dostanu já než někdo, kdo by chtěl napáchat nějaké škody.

Postavila jsem stoličku do zanedbaného květinového záhonku pod jedním z oken ve východním křídle, otevřela jsem západku a zasunula nůž zpátky do záňadří.

Stálo mě poměrně dost úsilí vyškrábat se kompletně se všemi sukněmi, krinolínou a dalšími cingлаты na šatech nahoru, abych se pak elegantně jako pytel brambor svalila dovnitř.

Nevpadla jsem přímo do knihovny, nýbrž jen do protáhlé pracovny s obloženými stěnami, které prostoru dodávaly temného a navýsost důležitého vzezření. Moje přítelkyně Animant Crumbová tu teprve nedávno začala pracovat jako asistentka knihovnicka a využívala tohoto prostoru pro část své práce.

Rychle jsem si urovnala sukně, aby mě Ani nemusela zase kárat za můj úbor. Mé prsty pak zcela automaticky sáhly po medailonku, který jsem vždy nosila na krku a který spočíval dobře schovaný na mém srdci. Byl pořád na svém místě a já si zhluboka oddychla, než jsem za sebou zavřela okno a setřásla ze sebe venkovní chlad.

Vzduch tady uvnitř voněl po papíru, inkoustu a prastarém vědění. Stejně jako Animant. Byla o tolik chytřejší, než kdy budu já. Už od našeho prvního setkání na večírku u Kingsleyových jsem věděla, že se s ní chci spřátelit. Jak se mi to nakonec podařilo, ví jen Bůh sám.

Chvíli jsem jen tak nerozhodně postávala, než mi došlo, že se do mých úvah vloudila chybička. Nedala jsem Animant vědět předem, takže může trvat, než mě v téhle místnosti sama objeví.

S povzdechem jsem ze sebe shodila brašnu a kabát, svezla se na židli a rozhlédla se po něčem na psaní. Raději jí tu nechám vzkaz a budu doufat, že se uvidíme později, abych jí mohla sdělit svou úžasnou novinu.

Celá místnost byla plná starých i nových knih, dřevěných beden, nejrůznějších mechanických zařízení, která jistě sloužila nějakému bohulibému účelu, a nekonečného množství papírů. Ale tužku jsem v téhle přehledně uspořádané místnosti nenašla ani jedinou, ba dokonce ani pahýl grafitové tuhy.

Ani podrobná prohlídka mé brašny nevynesla na světlo nic lepšího než jablko, které jsem do ní zabalila minulý týden a na něž jsem zapomněla.

Zrovna jsme se do něj s chutí zakousla, když jsem za dveřmi uslyšela nějaký šum a otočila se na židli.

Na malý okamžik se mi zastavilo srdce v panice, že ta osoba za dveřmi není moje přítelkyně a že by mě tu mohl přistihnout někdo jiný.

Ale samozřejmě, že to byla Animant, kdo upjatě jako vždy vklouzl dovnitř a tiše za sebou zavřel dveře. Vypadala rozrušeně, tváře jí hořely a z jejího jindy navýsost pečlivě upraveného účesu se uvolnil neposlušný pramínek vlasů. V myšlenkách musela být někde na hony daleko, protože mou přítomnost vůbec nepostřehla.

Něco se muselo přihodit.

Do mysli se mi vkradlo bláznivé tušení, že za citovými zmatky mé drahé přítelkyně stojí muž. A sice jeden konkrétní – ten nevrlý knihovník, pan Reed.

Jak už jsem zmínila, je pan Reed nechvalně známý svou neochvějně mizernou náladou. To vám ostatně potvrdí každý, kdo si od něj někdy půjčoval nějakou knihu.

Je to ďábel skrytý za brýlemi na čtení a já vám přísahám, že by si Animantino diamantové srdce nemohl nikdy získat nikdo jiný než tenhle muž. A přestože o tom Ani příliš nemluví, jsem pevně přesvědčená, že i on k ní chová jisté city.

Nedovedla bych vysvětlit proč, ale pan Reed představuje se svou donebevolající nezdovilostí dokonalý protějšek Animantiny pečlivě pěstované prostověkosti.

Samozřejmě to myslím se vši láskou a hlubokým obdivem. Animant je úžasná. O panu Reedovi mám své pochybnosti.

Přehodila jsem levou nohu přes pravou a znovu se zakousla do jablka, abych na sebe upoutala pozornost, tentokrát úspěšně.

Animant s vyděšeným zapištěním nadskočila, modré oči doširoka vytřeštěné, štíhlé paže zaryté do vlněné látky tmavomodré sukně.

Pocit zadostiučnění mi vehnal do tváře pobavený úšklebek.

„Nechtěla jsem tě vyděsit,“ zalhala jsem drze bez mrknutí oka, v klidu žvýkala a pak odložila jablko stranou, abych se vyhoupla na nohy.

Animant se z úleku rychle vzpamatovala a uštěpačně se na mě zadívala. Nevěřila mi ani slovo.

„Samozřejmě.“ Z jejího hlasu doslova sršela ironie a ona se obrátila ke dvěma balíkům, které ležely na jednom ze stolů. Byly zabalené do hnědého papíru a převázané rezným provázkem.

„Ale musím tě zklamat,“ dodala. „Dnes totiž nejsi první.“ Prolesla to natolik ostentativně ležérně, že mi to nemohlo uniknout, a tak jsem zbystřila. Takže ji už dnes někdo vylekal a ten okamžik pro ni zjevně znamenal víc než jen nevinné leknutí, jinak by se to přede mnou nesnažila skrýt. To mohlo znamenat jen jediné.

„Jé, řekni prosím, že to byl pan Reed!“ vypískla jsem nadšeně a přála si, aby mě mé tušení nezklamalo. Bylo k nevydržení, jak kolem sebe ti dva krouží a nedokáží si přiznat, že k sobě vzájemně chovají náklonnost.

Opřela jsem se o stůl vedle Animant a hypnotizovala ji pohledem, aby mi prozradila své tajemství.

Animant si nahlas povzdechla. „Byl to pan Reed,“ potvrdila mi a já se musela hodně držet, abych nedala volný průchod své euforii. Měla jsem totiž dojem, že mi ještě zdaleka neřekla všechno. Ona se ale zarputile vyhýbala mému pohledu a neklidně si pohrávala s rezným provázkem na balíku.

Já se však jejím mlčením nenechala zmýlit a trpělivě jsem čekala, až se odhodlá pokračovat.

„Překvapil mě v archívu,“ přiznala konečně, a to už jsem dál nevydržela a koutky úst se mi rozjely.

„Naschvál?“

Už jen ta představa! Zachmuřený knihovník se jako nějaký školák plíží temnými chodbami archívu pod knihovnou a u toho se škodolibě pochechtává. Nejspíš to tak ve skutečnosti nebylo, ale ta představa mě velmi pobavila.

Animant mírně trhla rameny a mrzutě se natáhla pro nožík s krátkou širokou čepelí, který visel pečlivě uklizený na háčku na zdi.

„Poprvé ne,“ řekla až příliš střízlivě a nato přerázla provaz na balíku tak rázně, jako by tím potřebovala dát průchod svým emocím.

„Podruhé už ano?“ domyslela jsem si, a v tu ránu jsem znovu měla před očima obrázek pana Reeda, jak tropí rozpustilé žerty. V tom chlapovi vězelo víc, než bych čekala.

Animant pevně sevřela rty. Náš rozhovor jí byl nadmíru nepříjemný, a přece bylo zjevné, že si o tom chce promluvit. Kdyby si to totiž nepřála, nedostala bych z ní ani slovo. Její hlavička byla ještě paličatější než ta moje a byla jí vlastní přirozená autorita, jakou mají jen lidé, kteří se narodili do bohaté rodiny.

„A ty ses ho ze strachu chytla?“ dobírala jsem si ji, aby mi prozradila nějaké další detaily, a provokativně jsem si ovinula hubené ruce kolem těla, jako bych sama sebe objímala.

Ani se na mě dívala a najednou jí tak silně zrudly tváře, až se její pečlivě vystavěná duševní vyrovnanost zhroutila jako domeček z karet.

„Panebož! Že je to tak?“ zvolala jsem se smíchem a nemohla tomu uvěřit. Tolik překvapení za jeden den!

„Jak ses sem vůbec dostala?“ odvedla Animant rychle pozornost od tématu a zašermovala nožem na papír mým směrem.

Dál jsem se smála, protože to nešlo zastavit. „Nezavřela si západky,“ odpověděla jsem přesto na její otázku a rovnou se vrátila zpátky k daleko důležitější události mezi ní a jejím knihovníkem.

Má fantazie se rozjela na plné obrátky, rozbzučela se jako mechanická skříňka a vypustila hordu divokých představ. Animant, jak se pevně tiskne k panu Reedovi. On, kterak nestydatě zneužívá situace, aby ji mohl držet v náručí.

Nejsem žádná dohazovačka, popravdě na takové věci ani nemám talent, přestože se mi kolikrát někdo snažil přičíst podíl na výpomoci v podobných záležitostech. A přece existuje sotva co napínavějšího než přihlížet dvěma lidem, kteří zcela zjevně patří k sobě, jak se vzájemně sblížují.

„A jaké to bylo? Užila sis to?“ zeptala jsem se s provokativním úsměvem. Hned v okamžiku, kdy jsem to vyslovila, mi došlo, že jsem přestřelila.

Animant zalapala po dechu. „Ne, neužila!“ zaprskala uraženě a třískla nožičkem o stůl. „Dole je tma a průvan. Já se tam opravdu bála!“ pokoušela se mi vysvětlit. Zvedla jsem ruce na znamení kapitulace.

Příliš často jsem zapomínala, že ne každý uvažuje tak svobodně jako já. Především ne vyšší společnost s tou svou etiketou. Ještě se mám hodně co učit.

Rychle jsem se z toho pokusila vycouvat. „Chápu,“ chláholila jsem ji, přestože ve skrytu duše jsem byla dál přesvědčená, že se jí to ve skutečnosti líbilo. Jen to nemohla přiznat.

A tak jsem to nechala být a raději využila příležitosti, abych nakousla, proč jsem tu.

„Přišla jsem vlastně, abych tě pozvala,“ řekla jsem, beze spěchu jsem sáhla do kapsy sukně a vytáhla dopis na pevném papíru. Podala jsem jí ho a znovu okamžitě pocítila, jak mi žilami pulzuje vzrušení, stejně jako ve chvíli, kdy jsem ho otevřela poprvé.

Bystrýma očima přelétla řádky tak rychle, jak já bych to nikdy nedokázala, a já mohla pozorovat, jak v její tváři rozkvétá nadšení.

„To je fantastické!“ zvolala a usmála se na mě tak vřele, že mi radostí z té zprávy znovu poskočilo srdce. „Gratuluju!“

Pak si dopis přečetla ještě jednou, stejně jako jsem to prvně udělala i já.